

Arrest

**nr. 50 812 van 5 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICX, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 november 2009, verklaart er zich op 6 november 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 22 juli 2010, verstuurd op 23 juli 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Lipjan en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In juni 2006 werd het pompstation van uw neef overvallen. Uw neef werd hierbij verwond en één van de klanten, F. A., overleed aan zijn verwondingen. De politie stelde een

onderzoek naar de daders in, maar de daders werden niet gevat. U zelf werd in september 2008 benaderd door drie gemaskerde personen die u vroegen waar uw neef was. U werd geslagen en ze dreigden ermee u een volgende keer te zullen doden. U diende hiertegen geen klacht in omdat u de daders niet herkende en omdat de politie de moord in het tankstation niet had opgelost. Bovendien bent u van mening dat de politie u geen 24 uur op 24 kan beschermen. Na deze gebeurtenis besloot u het land te verlaten, richting België. In Hongarije werd u onderschept door de politie omdat u illegaal reisde. U werd vervolgens opgesloten in een gesloten centrum. U vroeg vervolgens in Hongarije asiel aan onder een valse naam. U deed dat omdat u niet in Hongarije wou blijven en hoopte via een asielaanvraag vrijgelaten te worden. U keerde na uw vrijlating onmiddellijk naar Kosovo terug. Na uw terugkeer besloot u om hogere studies aan te vangen. In april 2009 werd u op uw terugweg van school klemgereden door een auto. Twee gewapende en gemaskerde mannen stapten uit en bedreigden u met een geweer. Ze vroegen waar uw neef was. U diende hiertegen geen klacht in bij de politie, KFOR of EULEX. Omdat u vreesde voor uw veiligheid, besliste u wederom het land te verlaten. U hebt Kosovo verlaten op 12 november 2009, u bent aangekomen in België op 17 november 2009. U vroeg hier nog diezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van een UNMIK-rijbewijs, d.d. 7 juni 2007 en een krantenartikel, d.d. 3 juli 2006, over de aanval op de zaak van uw neef.

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- de door verzoeker aangehaalde problemen zijn van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard die als dusdanig niet ressorteren onder de Conventie van Genève;
- evenmin houden deze problemen verband met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming aangezien verzoeker heeft nagelaten beroep te doen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale of internationale autoriteiten.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift een aantal inhoudelijk grieven of kritieken te berde met betrekking tot de weigeringsmotieven vervat in de bestreden beslissing. Verzoeker voert zodoende een schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de vordering vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker meent dat zijn problemen niet louter van inter-persoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en wel ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, minstens onder het statuut van subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt immers werkelijk problemen te hebben met een aantal onbekenden in Kosovo omwille van zijn neef. Zij blijven hem zoeken en vragen naar zijn neef, reden waarom hij onmogelijk kan terugkeren. Verzoeker heeft naar aanleiding van de laatste incidenten die plaatsvonden geen klacht neergelegd omdat de politie toch slechts louter zijn verklaringen noteert maar hem in werkelijkheid geen echte bescherming kan bieden. Eens klacht neergelegd is verzoeker terug op zichzelf aangewezen. Verzoeker was naar eigen zeggen bang en had werkelijk schrik dat de belagers zouden terugkomen, reden waarom hij geen andere keuze had, dan te vluchten uit zijn land van herkomst teneinde zijn leven te redden.

2.2. De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet te maken. Verzoeker vreest onbekenden omwille van zijn neef. Hij toont niet aan dat hij vreest vervolgd te worden omwille van één van de criteria van artikel 1A(2) van het vluchtelingenverdrag, met name omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Zelfs indien er wordt van uitgegaan dat verzoekers problemen toch verband zouden houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag, *quod non*, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op mogelijke bescherming van zijn nationale overheden of van de internationale autoriteiten aanwezig in zijn land van herkomst. Waar verzoeker opwerpt dat hij geen klacht heeft neergelegd omdat de politie toch enkel maar zijn verklaringen noteert en hem geen echte bescherming kan bieden stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot hypothetische beweringen die niet gestaafd worden door concrete elementen. De bestreden beslissing motiveert omstandig hoe de Kosovaarse politie op afdoende wijze in staat is om actie te

ondernemen tegen misdrijven en momenteel een voorbeeldorganisatie is geworden. Ook de OSCE (Organisation for Security and Cooperation in Europe) Mission in Kosovo besteedt aandacht aan het creëren van een veilige leefomgeving in Kosovo en adviseert er de politie hoe deze haar werkzaamheden kan verbeteren. Verzoeker weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet en toont derhalve niet aan dat hij in zijn herkomstland geen beroep kan doen op adequate bescherming. Internationale bescherming kan, hoe dan ook, slechts worden verleend wanneer er geen aanspraak kan worden gemaakt op nationale bescherming.

2.3. Verzoeker stelt minstens aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus en is van oordeel dat de redenen die het Commissariaat-generaal aangrijpt om het statuut te weigeren onafdoende en zelfs incorrect zijn. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat nagelaten om een gedegen onderzoek te voeren naar de persoonlijke situatie van verzoeker en de algemene situatie in diens land van herkomst. Aldus werd niet afdoende onderzocht of artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet ingang vindt in voorliggend geval, terwijl er daartoe, gezien de context, nochtans voldoende redenen toe zijn volgens verzoekende partij. Verzoeker benadrukt te dezen dat het niet kan worden betwist dat hij afkomstig is uit Kosovo; dat hij ingeval van een terugkeer schrik heeft om het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, of een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker geeft verder nog aan dat een onmenselijke of vernederende behandeling een behandeling is die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens verzoeker zijn er dan ook ernstige redenen om aan te nemen dat hij een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die er op dit moment heerst in Kosovo. Het is volgens hem onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, is het dus onmogelijk om terug te keren naar Kosovo, en dient verzoeker naar eigen zeggen minstens de subsidiaire bescherming te worden verleend, of dient zijn dossier te worden teruggestuurd voor verder onderzoek.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn verklaringen inzake zijn asielverzoek. In deze werd echter besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aantoonde aangezien verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet op de bescherming kon rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Verzoeker beperkt zich wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 EVRM tot een theoretische uiteenzetting en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER